

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

spurgt. Det er således en lille snæver kreds af organisationsledere, der på hele landbrugets vegne — uden engang at spørge landboforeningernes formænd — fremsætter disse voldsomme udtalelser, vendt imod de beslutninger, der bliver taget her på rigsdagen. Mon ikke det ærede medlem er gået lovlig vidt, når han påstår at tale på landbrugets vegne? Der er udover denne lille kreds også nogle landmænd, der tæller, og jeg tror, man ville gøre klogt i at lytte til, hvad den menige, jævne landmand siger til de ting. Den menige, jævne landmand vil almindeligvis føle, hvad danske bønder altid har følt: en forpligtelse overfor det samfund, han lever i, når dette samfund har brug for bondestandens hjælp, hvad det har nu.

Det ærede medlem spurgte, vendt imod mig, om ikke jeg ville indrømme, at landbruget for tiden gør en betydelig indsats. Det behøver det ærede medlem ikke at belære mig om; hvad det ærede medlem sagde herom, var kun en gentagelse af, hvad jeg allerede har sagt. Jeg mener, at landbruget gør en virkelig dygtig og betydningsfuld indsats, men jeg mener ikke, at landbruget er tjent med, at udtalelser som dem, landboforeningerne har fremsat, og dem, det ærede medlem hr. Hans Pinstrup fremsætter i dag, skal stå som udtryk for, hvad det danske landbrug mener. Det er derfor, jeg har taget til orde derimod.

Den højtærede landbrugsminister har ret i den betragtning, at den danske bondestands indflydelse i det danske samfund ikke er afhængig af landbrugets talmæssige størrelse. Danske bønder vil være i mindretal her i landet også frem i tiden, men landbrugets indflydelse vil — i fremtiden som i fortiden — være afhængig af, om de synspunkter, man fremsætter, når man taler på landbrugets vegne, er retsindige, om de er samfundsbetonede, som de har været tidligere.

Hvis det grundlag tages bort, hvis landbruget ikke længere følger den vej, vil man se landbrugets indflydelse i dansk politik og dansk samfundsliv svinde. Landbrugets berettigelse til at gøre sig gældende og dets berettigelse til at have den store indflydelse, som landbruget faktisk har i dansk samfundsliv, er betinget af, at landbruget stadig viser det storsind og den retsindighed, som har præget landbruget gennem tiderne. Den dag et sådant sindelag ikke vises, mister landbruget sin magt og indflydelse, og så fortjener det heller ikke at have den.

Oluf Pedersen: Jeg skal først gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) angående landbruget. Jeg mener, at landbruget godt kan være berettiget til at gå imod en kornordning. Jeg mener ikke, at fordi der eksisterer en landbrugsorganisation, skal den være forpligtet til at være enig i det stykke planøkonomi, som en kornordning er. Det er da en misforståelse.

Angående spørgsmålet opfodring vil jeg sige til den højtærede minister, at det er rigtigt, at den sammenligning, der er foretaget mellem formalingen i de første 8 måneder af de to sidste år, ikke viser nogen stigning, men det er også rigtigt, at hvis man tager den månedlige formaling i de foregående år og sammenligner med det, der er sket i de sidste 8 måneder, er der en stor stigning. Nu ryster ministeren på hovedet, men ministeren ved antagelig lige så lidt som jeg, om den månedlige formaling plejer at være ens året igennem. Der kan godt være forhold, som bevirker, at det ikke er tilfældet, og når vi ved, at der er op imod 50 pct.s fortjeneste på at fodre rugbrød op i dag, er der ingen grund til ikke at skænke dette spørgsmål opmærksomhed, og der er heller ingen grund til ikke at advare.

Nu siger ministeren til mig: Kom med eksempler! Jeg har givet ministeren udklippet fra „Jyllandsposten“ Ja, det er det, jeg har brugt i dag — og jeg har givet ministeren materialet; mere kan jeg dog ikke give ministeren.

Så kommer jeg til bageren. Her er altså en bager, hvis forbrug af rugmel er vokset fra 100 til 150 sække månedlig i det sidste halve år. Spørgsmålet er så: Er det urigtigt af ham at gøre mig opmærksom på det? Jeg mener, at når det er sådan, er han berettiget til — ja, jeg synes, det er rigtigt af ham at gøre det — at gøre mig opmærksom på, at der er en sådan stigning. Spørgsmålet er dernæst: Skal jeg da, når han siger til mig, at han ikke ønsker, jeg skal nævne, hvem han er, gøre det alligevel, når man ved, at i så fald ville manden være ruineret — det er noget enhver kan sige sig selv, for vi er jo da ikke børn her. Sådan bør man altså ikke være. (Afbrydelser). Det er da givet, at det er helt rigtigt, at han, når der er en sådan stigning i hans forbrug, siger det til mig, og jeg mener også, det er rigtigt, at jeg gør opmærksom på det her til advarsel; for at ministeren kan undersøge spørgsmålet og få opklaret, hvordan forholdet ligger. Efter de oplysninger, jeg har